

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 908 ²	Τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου Τρίτη 20 Ὀκτωβρίου 2015 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ ἅγιος Ἀρτέμιος (προστάτης τῆς ἑλληνικῆς ἀστυνομίας)

Ἡ Ἐκκλησία μας προσεύχεται, ἀγαπητοί μου. Προσεύχεται ὑπὲρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἰδιαίτερος προσεύχεται στὴ θεία Λειτουργία ὑπὲρ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, ὑπὲρ τοῦ στρατοῦ. Ἄν προσέξετε –καὶ δὲν ἔχει τίποτε τὸ περιττὸ ἢ Ἐκκλησία μας–, κοντὰ στὴ λέξι «στρατός» προσθέτει καὶ μία λέξι, ποὺ προσδιορίζει τὴν ἀποστολὴ τοῦ στρατοῦ μας· διότι ὅλα τὰ πράγματα τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ἐν σοφία. Δὲν λέει «*ὑπὲρ τοῦ στρατοῦ*» ἀπλῶς, ἀλλὰ «*ὑπὲρ τοῦ φιλοχριστοῦ ἡμῶν στρατοῦ*». Ὁ προσδιορισμὸς αὐτὸς σημαίνει, ὅτι **ὁ στρατός μας εἶνε «φιλόχριστος», ἀγαπάει δηλαδὴ τὸ Χριστό.**

Αὐτὸ ὅμως θέτει ἓνα μεγάλο ἐρώτημα. Ὁ στρατός μας ἀγαπάει ὄντως τὸ Χριστό; **Πολλοὶ ἀμφιβάλλουν.** Διότι πῶς νὰ ποῦμε ὅτι κάποιος ἀγαπάει τὸ Χριστό, εἴτε στρατιώτης εἴτε ἀξιωματικός, ὅταν ἀπ' τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ βλαστημᾷ τὸ ὄνομά του; Πῶς νὰ ποῦμε ὅτι αὐτὸς ἀνήκει στὸν «*φιλόχριστο*» στρατὸ τῆς πατρίδος μας, ἢ ὁποία εἶνε τὸ μόνο ἔθνος μὲ ἔμβλημα τὸν τίμιον σταυρό; Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ὀνομάζεται μόνο, ἀλλὰ καὶ νὰ εἶνε «*φιλόχριστος*» ὁ στρατός μας.

Ὁ στρατός, ὅπως γνωρίζουμε, διακρίνεται σὲ πολλὰ σώματα. Καὶ **ὅλα τὰ σώματα τοῦ στρατοῦ ἔχουν προστάτες ἁγίους.** Τὸ πεζικό μας ἔχει τὸν ἅγιο Γεώργιο. Τὸ ναυτικό μας ἔχει τὸν ἅγιο Νικόλαο. Ἡ ἀεροπορία μας ἔχει τοὺς ἀγγέλους, τοὺς Ταξιάρχας. Καὶ οἱ δυνάμεις τῆς ἀστυνομίας μας ἔχουν τώρα τελευταίως προστάτη τοὺς τὸν ἅγιο Ἀρτέμιο.

Γιατί ἡ ἀστυνομία ἐξέλεξε ὡς προστάτη τῆς τὸν ἅγιο Ἀρτέμιο; Ἄν διαβάσετε τὸν βίον τοῦ ἁγίου, θὰ δῆτε ὅτι ὑπάρχει λόγος.

Ὁ ἅγιος Ἀρτέμιος ἔζησε, ἀγαπητοί μου, στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Βυζαντίου καὶ στὶς ἡμέρες

τοῦ πρώτου Χριστιανοῦ βασιλέως, τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου (288-337 μ.Χ.). Ἀνῆκε στὴν ἀνώτερη κοινωνία καὶ εἶχε τὸ ἀξίωμα τοῦ πατρικίου. Ὑπηρέτησε στὶς λεγεῶνες τοῦ στρατοῦ καὶ ἀγωνίστηκε κάτω ἀπὸ τὸ ἐνδοξο λάβαρο τοῦ τιμίου σταυροῦ μὲ τὸ σύνθημα «*Ἐν τούτῳ νίκα*». **Ἦταν πιστὸς στὸ Χριστὸ καὶ ἀφωσιωμένος στὸν βασιλέα.** Ἔτσι ἔλαβε μέρος σὲ μάχες κατὰ τῶν εἰδωλολατρῶν. Γιὰ τὴν ἀνδρεία του ὁ Μέγας Κωνσταντίνος τὸν ἐξετίμησε. Τὸν προήγαγε καὶ σὲ ἀνώτερα κρατικὰ ἀξιώματα. Τὸν ἔκανε δοῦκα καὶ αὐγουστάλιον τῆς μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας, δηλαδὴ ἀνώτατο πολιτικὸ καὶ στρατιωτικὸ διοικητὴ στὴν Ἀφρική, σὲ μεγάλη περιφέρεια τοῦ ἀπεράντου Ῥωμαϊκοῦ κράτους.

Μὲ πιστότητα ὁ ἅγιος Ἀρτέμιος ἐκτελοῦσε τὶς διαταγὰς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ τῶν διαδόχων του. Ἀλλὰ μετὰ τὸν Μέγα Κωνσταντῖνον ἡ κρατικὴ ἐξουσία περιήλθε σὲ τυραννικὰ χέρια. Στὸ θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνέβηκε **ἓνας ἀντίχριστος βασιλιάς, ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης** (361-363 μ.Χ.). Αὐτός, ἐν τῇ μωρία του, ἤθελε νὰ ἐπαναφέρῃ στὸ κράτος τὴν εἰδωλολατρία. Μισοῦσε τὴ χριστιανικὴ πίστι, ἔβγαζε ἀντιχριστιανικοὺς νόμους καὶ διαταγὰς, γκρέμιζε χριστιανικοὺς ναοὺς, τμωροῦσε καὶ βασάνιζε Χριστιανοὺς ποὺ δὲν ἤθελαν ν' ἀρνηθοῦν τὴν πίστι τους.

Τότε ὁ ἅγιος Ἀρτέμιος **ἐπρόβαλε ἀντίστασι.** Ἀρνήθηκε νὰ ὑπακούσῃ σὲ τέτοιους ἀντιχριστιανικοὺς νόμους. Καὶ προτίμησε, ὅχι ἀπλῶς νὰ χάσῃ τὴν ἐπιφανῆ θέσιν του, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑποστῇ πολυώδυνο μαρτύριο γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ.

Ἄκουσε, ὅτι ὁ Ἰουλιανὸς στὴν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας τιμωρεῖ τοὺς Χριστιανοὺς. Αἰσθάνθηκε λοιπὸν ἀλληλεγγύη πρὸς τοὺς διωκόμενους. Καὶ χωρὶς νὰ τὸν ὑποχρεώνη κανεὶς,

ὁ ἅγιος Ἀρτέμιος ἀφήνει τὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ πηγαίνει ἐκεῖ αὐτόκλητος. Παρουσιάζεται **ἐμπρὸς στὸν αὐτοκράτορα** καὶ τὸν ἐλέγχει γιὰ τοὺς διωγμοὺς καὶ τὶς παρανομίες του κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Ὁ Ἰουλιανὸς ἐκπλήσεται. Βλέπει, ὅτι ὁ διοικητὴς τῆς Ἀλεξανδρείας ὄχι μόνο εἶνε Χριστιανός, ἀλλὰ καὶ κινεῖται ἔξω ἀπὸ τὴν περιοχὴ του. Τοῦ θέτει τὸ ἐρώτημα·

–Πιστεύεις στὸ Χριστό;

–Ναί, πιστεύω.

–Σὲ διατάζω νὰ τὸν ἀρνηθῆς, νὰ τὸν βλαστημήσης, καὶ νὰ προσκυνήσης τὰ εἰδῶλα.

–Αὐτὸ δὲν γίνεται.

Ἀμέσως τὸν συλλαμβάνει καὶ **τὸν καθαιρεῖ** ἀπὸ ἀνώτερο στρατηγό, ποὺ ἦταν, τὸν κατεβάσει στὴν τάξι τοῦ ἀπλοῦ στρατιώτη. Καὶ μετὰ **τὸν υποβάλλει σὲ φοβερὰ μαρτύρια**. Φρίττει κανεῖς ὅταν διαβάσει τὰ μαρτύρια τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου. Τὸν χτύπησαν μὲ νεῦρα ζώου· τοῦ ἔξυσαν τὴν πλάτη μὲ μυτερὰ τριβόλια καὶ τὰ πλευρὰ μὲ ἄγκιστρα· τοῦ τρύπησαν τὰ βλέφαρα· τὸν συνέθλιψαν ἀνάμεσα σὲ δυὸ μεγάλες πέτρες· τοῦ ἔβγαλαν τὰ μάτια, τοῦ συνέτριψαν τὸ σῶμα. Ἄλλ· ἐκεῖνος ἔμεινε πιστὸς μέχρι τέλους. **Τέλος τὸν ἀποκεφάλισαν**. Ἔτσι μαρτύρησε, καὶ γι' αὐτὸ τιμᾶται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ὡς μεγαλομάρτυς.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ὁ ἅγιος Ἀρτέμιος τιμᾶται, ὅπως εἶπαμε, καὶ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία μας. Καὶ ἐξηγεῖται τώρα γιατί. Διότι στὴ ζωὴ του **ἔκανε ἔργο ἀνάλογο μὲ τὴ σημερινὴ ἀποστολὴ τῆς ἀστυνομίας**.

Ποιά εἶνε λοιπὸν ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὄργανου, σύμφωνα μὲ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ προστάτου τοῦ σώματος ἁγίου Ἀρτεμίου; Ναί, εἶσαι στρατιώτης τῆς πατρίδος καὶ **θα ὑπακούης**. Θὰ ὑπακούης στὸ κράτος – πότε ὅμως; ὅταν τὸ κράτος βαδίζει τὴν ὀρθὴ ὁδὸ. Τότε θὰ ὑπακούης· διότι ἡ ὑποταγὴ σὲ ἀρχὲς καὶ ἐξουσίες εἶνε ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ (βλ. Ρωμ. 13,1-7. Τίτ. 3,1).

Ἄλλ· ἐὰν ὑποθέσουμε ὅτι τὴν ἐξουσία τοῦ κράτους δὲν τὴν ἔχουν πλέον ἄνθρωποι εὐσεβεῖς, πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι στὸ Θεό, ἀλλὰ τὴν ἔχουν ἄπιστοι, ἄνθρωποι ποὺ ζητοῦν τὴ διάλυσι κάθε ωραίου καὶ ἀγαθοῦ πράγματος, τότε τίθεται τὸ ἐρώτημα· **θα ὑπακούσης σὲ τέτοιους ἄρχοντες;** Ἐδῶ εἶνε τὸ πρόβλημα.

Αὐτὸ τὸ πρόβλημα σήμερα δὲν ὑφίσταται. Παλαιότερα ὅμως τὸ ἀντιμετώπισαν οἱ ἀστυνομικοί. Κάποτε μία μικρὴ μειοψηφία θέλησε νὰ καταλάβῃ τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ ἐξαλείψῃ κά-

θε τι τὸ Ἑλληνικό· καὶ Ἐκκλησίαν, καὶ πατρίδα, καὶ ὅ,τι ἄλλο εὐγενὲς καὶ φιλότιμο δημιούργησε αὐτὸς ὁ τόπος. Τότε ἐκλήθη καὶ ἡ ἀστυνομία τῆς Ἑλλάδος νὰ ὑπακούσῃ. Ὑπήκουσε; Ὁχι. Εἶνε τὸ σῶμα τὸ ὁποῖο στὴ μεγαλύτερη πλειοψηφία δὲν πειθάρχησε. **Ἀρνήθηκε νὰ ὑπακούσῃ. Καὶ τὸ πλήρωσε ἀκριβὰ**. Δύο τάξεις πλήρωσαν αὐτὸ τὸ τίμημα· κληρικοὶ καὶ ἀστυνομικοί. Τὸ τί ὑπέφεραν δὲν περιγράφεται. Ὑπέστησαν μαρτύρια. Τὸ δὲ Σύνταγμα Μακρυγιάννη ἔμεινε γνωστό. Ἐὰν κάποιος συνετέλεσε νὰ κυματίζει ἢ γαλανόλευκὴ στὸν Παρθενῶνα καὶ στὸ Λευκὸ Πύργο, αὐτὸς εἶνε τὸ σύνταγμα τῆς χωροφυλακῆς. Δὲν ὑπήκουσε καὶ δὲν ὑπέκυψε. Ἀγωνίστηκε μέχρι τέλους, καὶ οἱ λίγοι αὐτοὶ νίκησαν τοὺς πολλοὺς.

Ἴδου λοιπὸν αὐτοί, οἱ **νεοὶ Ἀρτέμιοι**. Ἔτσι κ' ἐσύ. Θὰ ὑπακούης, θὰ πειθαρχῆς στὸ κράτος· ἂν ὅμως ἡ ἐξουσία τοῦ κράτους περιέλθῃ σὲ ξένες δυνάμεις, σὲ σατανικὲς δυνάμεις, τότε ὀφείλεις νὰ προτιμήσῃς τὸν ἔνδοξο θάνατο παρὰ μία ἀτιμασμένη ζωὴ.

Προσφέρει ὑπηρεσίες ἢ ἀστυνομία. Θυμᾶμαι τὸ 1944-45 στὴν Κοζάνη, ποὺ δὲν ὑπῆρχε ἀστυνομία, τί ὑπέφεραν οἱ ἄνθρωποι. Ἔτρεμαν. Κι ὅταν ἀκούστηκε, ὅτι ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἕνας λόχος τοῦ Συντάγματος Μακρυγιάννη, τὸ τί ἔγινε δὲν περιγράφεται. Χτύπησαν χαρμόσυνα οἱ καμπάνες, καὶ βγῆκαν ὅλοι οἱ κάτοικοι ἔξω, δυὸ χιλιόμετρα μακριά, καὶ οἱ νεάνιδες ἔρραινεν μὲ ἄνθη τοὺς ἀστυνομικούς. Διότι **χωρὶς ἀστυνομία τὰ πράγματα εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνα**.

Μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε **μία πόλι χωρὶς ἀστυνομία**; Θὰ γίνουν τοῦ κόσμου τὰ ἐπεισόδια καὶ οἱ διαρρήξεις. Φόβος καὶ τρόμος θὰ ἐπικρατήσῃ. Ἐνῶ τώρα, τὴν ὥρα ποὺ ἐσύ κοιμᾶσαι, ὁ ἀστυνομικὸς δὲν κοιμᾶται· περιπολεῖ στοὺς δρόμους. Ἀστυνομικοὶ καὶ κληρικοὶ εἶνε οἱ μόνοι ποὺ δὲν ἔχουν ἀπεργίες· δὲν διεκδικοῦν αὐτοὶ δικαιώματα ὅπως οἱ ἄλλοι συνδικαλισταί. Γι' αὐτὸ ὅλοι ὀφείλουμε εὐγνωμοσύνη στὴν ἀστυνομία.

Ἑλληνες ἀστυνομικοί, παιδιὰ τῆς ἀγαπητῆς μας πατρίδος! Μιμηθῆτε τὸν συνάδελφός σας ἅγιος Ἀρτέμιος. Φρουρεῖτε τὴν τάξι. Πειθαρχεῖτε σὲ τὶς νόμιμες καὶ κανονικὲς ἀρχὲς τῆς πολιτείας μέσα στὸ πλαίσιο τῶν αἰώνιων ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου. Οἱ ἔνδοξοι συνάδελφοί σας φωνάζουν ἀπὸ τοὺς τάφους· **Φανῆτε γενναῖοι στὴν ἐκτέλεσι τοῦ καθήκοντος!**

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**